

VLTAVA VE TŘECH OBRAZECH

Vlny odporu

Step vymrzlých šířařů? Odmítám! Mažu pózu *step*,
vymrzlých a všechny další, z padajících trakařů
vyklopené na mé nehty, kdo jste, že dotváříte
člověka lopatou, a když vám uhnu, budete mě
nazývat jak?

Čili vám uhýbám. Až tak drzý budu, pojďme se
odrazit z města a uvidíte, z jakého já jsem těsta, jak
zapadám do soutěsek skal, jak vypilovaný klíč do
sejfu plného přírodního bohatství, precizně
vyrobený, tvrdý a nezlomný, zakývu na vás nohou,
jestli mě ztratíte z dohledu, a pokynu rukou, aby už
víc jste se nepřibližovali –

Vlny lásky

V noci se oteplí. Počasí jistěže takový výraz unese, je
jen otázka, v kolika metrech nad mořem se s tímto
vnuceným nákladem zřítí do hlubin mléčné tmy,

mé vědomí ho nezlanáří, mé vědomí je naučené
házet laso skutečným sluncím (zaměřit trajektorii se
vám nepodaří), mé vědomí je tichá, čistá, přesná
práce zlatníka v malé dílně na Podskalí, ne však
natolik malé, aby v ní nedokázal usadit dívku bez
jedné náušnice (ne, nepozvu vás k oltáři), a mé
vědomí je matrice, jež z geomagnetické bouře
vzdálené dvě a půl miliardy kilometrů vysekne
křídla orgasmu a pošle je do vašeho klína,

a mé vědomí je voyer kouře, až si po milování
zapálíte, a vidíte, co já? Kouř vyfouknutý na nehty
nedrtí bolestí, nikdo tu nestepuje, ani zimou se
nechvěje,

tak kdo, probůh, jste, že dotváříte člověka pěstí?

Čili vám uhýbám. Klečet na Vyšehradě v chrámu
svatého Petra a Pavla, podtrhnete jej celý, zbydou
mi zas jen holé skály, vidíme to na pět šest kamzíků
a dvounohé zvíře mezi nimi na stezce k vrcholu,
my, samozvaný kníže drzosti, jež stává se až
nebetyčnou, neboť k planetě Uran je odsud nejbliže

–

Vlny žízně

Víno! Matematika! Řvu nalokaný ohněm trýzně,
potřebuji víno, a má krev, těch pár zbylých kapek,
aby utvořila s ním průsečík,

a vlastně až jím bych měl začít tuto báseň, až
okamžikem, kdy na hrudi balvan, ale ponor nula,
přesně tou tečkou, bodem imunity vůči viru
Caligula –

Tak snad dolů něco naprší. Pak přes to přehod'te
mosty.